

Mál nr. 189/2005

M

og

Líftryggingafélagið X v/sjúkdómatryggingar.

Ágreiningur um bótaskyldu úr sjúkdómatryggingu.

Gögn.

1. Málskot móttakið 31.10.2005 ásamt fylgigögnum.
2. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna.
3. Bréf X, dags. 2.11.2005, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Þann 10.6.2005 var E, eiginkona M, lögð inn á sjúkrahús vegna blóðtappa í lungum (lungnaemboliu), en hún hafði fundið fyrir vaxandi mæði og andþyngslum. Hún hafði ennfremur sögu um lysterleysi í marga mánuði og þreytu og þrekleysi í nokkra mánuði. Lá hún á sjúkrahúsinu til 16.6. Hún var svo lögð inn að nýju þann 20.6. Magaspeglun þann 27.6. leiddi svo í ljós grun um æxlisvöxt í magavegg. Sýni var tekið og staðfesti það að um illkynja æxlisvöxt var að ræða. E lést þann 5.7.2005.

E hafði í gildi hjá Líftryggingafélaginu X líf- og sjúkdómatryggingu með vátryggingarfjárhæð 2.368.000 krónur sem samkvæmt fyrirbyggjandi skilmálum er samsett líf- og sjúkdómatrygging.

Í 4. gr. skilmálanna er því lýst við hvaða aðstæður og að hvaða skilyrðum fullnægðum geti komið til greiðslu bóta úr hvorri vátryggingu. Segir í greininni að vátryggingarfjárhæðin greiðist ef vátryggingaratburður samkvæmt 5. gr. skilmálanna ber að höndum á vátryggingartímanum. Er þar einnig tekið fram að líftryggingarfjárhæðin sé sú fjárhæð sem tilgreind er í skírteini og vátryggingarfjárhæð sjúkdómatryggingarinnar nemi 75% af líftryggingarfjárhæðinni. Komi til greiðslu bóta úr sjúkdómatryggingunni helst líftryggingin áfram í gildi með fullri líftryggingarfjárhæð og greiðist þá iðgjald eftir það samkvæmt gjaldskrá félagsins um líftryggingar og frá þeim tíma gilda um trygginguna nánar tilgreindir vátryggingarskilmálar.

Samkvæmt 1. mgr. 5. gr. skilmálanna telst vátryggingaratburður verða ef vátryggður fellur frá eða greinist m.a. með nánar tilgreinda sjúkdóma, þ. á m. krabbamein samkvæmt nánari skilgreiningu.

Í 7. gr. skilmálanna er að finna ákvæði er lúta að takmörkun á bótaskyldu. Samkvæmt 2. mgr. greiðast bætur til vátryggðs vegna hans sjálfs aðeins einu sinni og skilyrði fyrir bótagreiðslu sjúkdómahluta tryggingarinnar er að vátryggður lifi a.m.k. í 30 daga frá því vátryggingaratburður gerðist.

Samkvæmt bótakröfu, dags. 1.7.2005, gerði M fyrir hönd E kröfu um bætur úr sjúkdómatryggingunni. Með bréfi X, dags. 9.9.2005, var M tilkynnt að félagið hafi samþykkt greiðslu á líftryggingarfjárhæðinni en hafnað greiðslu úr sjúkdómatryggingunni með vísan til fyrrgreinds ákvæðis í 7. gr. skilmálanna þar eð E hafi látist innan 30 daga eftir að hún hafði greinst með þann sjúkdóm sem ella hefði leitt til greiðslu bóta. M unir ekki þessari afstöðu félagsins. Telur hann með vísan til 120 gr. laga nr. 20/1954 að félagið ábyrgist vegna sjúkdóms, sem kemur upp á vátryggingartímanum, skaðlegar afleiðingar sem koma í ljós síðar. Ennfremur hafi einkenni sjúkdómsins komið fram nokkru áður en 30 dagar voru til dánardægurs. Þá kveður M að sú regla að vátryggður verði að lifa a.m.k. í 30 daga frá því vátryggingaratburður varð brjótí í bága við ákvæði 36. gr. samningalaga nr. 7/1936 með síðari breytingum. Loks sé ákvæði 5. gr. skilmálanna um vátryggingaratburð svo óskýrt að á því

verði ekki byggt, þar sem félagið geti valið við hvorn váttryggingaratburðinn það vilji miða, þ.e. þegar váttryggður “féll frá” eða “greindist” með sjúkdóm.

Álit.

Sjúkdómatrygging, eins og er til umfjöllunar í máli þessu, er varanleg heilsutrygging án uppsagnarréttar félagsins. Hún telst ekki til greinaflokka sjúkratrygginga samkvæmt 2. tl. 1. mgr. 22. gr. laga nr. 60/1994 um váttryggingastarfsemi með áorðnum breytingum, heldur fellur váttryggingin undir greinaflokka heilsutrygginga og líftrygginga samkvæmt 23. gr. laganna. Ákvæði IV. kafla laga nr. 20/1954 um slysa- og sjúkratryggingar, og þar með 120. gr. laganna sem jafnframt má víkja til hliðar í váttryggingarsamningi, koma því ekki til álita við úrlausn ágreinings í máli þessu.

Á skilyrði 5. gr. skilmála váttryggingarinnar um að það sé skilyrði fyrir greiðslu úr sjúkdómahluta tryggingarinnar að váttryggður lifi að minnst kosti í 30 daga eftir váttryggingaratburð verður að líta sem hlutlæga takmörkun á ábyrgð félagsins. Ekki liggur fyrir að ábyrgðartakmörkun þessi fari í bága við reglur samningalaga nr. 7/1936 með áorðnum breytingum, eða að reglur váttryggingarsamningalaga takmarki rétt félagsins til slíkrar ábyrgðartakmörkunar. Eru því ekki efni til að víkja skilmálaákvæði þessu til hliðar.

Þegar horft er til þess að váttrygging sú, sem hér er til skoðunar, felur í sér bæði áhættulíftryggingu og sjúkdómatryggingu er það ljóst af 5. gr. skilmálanna að váttryggingaratburður telst hafa orðið þann 27.6.2005, er magaspeglun var framkvæmd hjá E og sýni staðfesti að um krabbamein væri að ræða. E lést á hinn bóginn þann 5.7.2005 eða einungis átta dögum eftir að váttryggingaratbuður varð. Með vísan til fyrrgreinds ákvæðis 5. gr. skilmálanna féllur greiðsluskylda félagsins niður þar eð E lifði ekki a.m.k. í 30 daga eftir váttryggingaratburð.

Niðurstaða.

Dánarbú E á ekki rétt til bóta úr sjúkdómatryggingu E hjá X.

Reykjavík, 29. nóvember 2005.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.